

са сърди на мене, о мжжіе, за дѣто сто-
 рихъ добро ономѣва, на кого-то несъмъ мо-
 жалъ да прѣдвидѣ злобѣ-тѣ; защо-то са-
 мо едномъ Богъ е подаденѣ да знае въ-
 трѣшны-тѣ тайны на чловѣка; при това
 не е ли заповѣдано намъ отъ закона да
 отвараме на сѣкыго сзрдце-то си съ оте-
 ческѣ любовь? „граждщаго рече, ко мнѣ
 неизженъ вѣнъ.“ Съ тыя и дрѣгы много
 смиренны дѣмы С. Григорій Богословъ при-
 кроти народа, кой-то го обикна повече. А
 Максимъ, като поведе Египетскы-тѣ Епи-
 скопы, отиде при благочестиваго царя Тео-
 досіа Великаго, кой-то вѣше тогава съ вой-
 скѣ-тѣ си въ Солвизъ, да иска отъ него прѣ-
 стола на Цариградскѣ-тѣ Патріаршіѣ (за-
 що-то отъ черковны-тѣ правила нѣмаше
 силѣ, и мислѣше да зъмне власть съ цар-
 ско повеленіе, та да вѣде повече мжчитель,
 а не сватитель)! Из благочестивый царь,
 разгнѣвенъ, испжди Максима, и онези Епи-
 скопы, кои-то вѣхъ отишли съ него, като
 имъ запрѣти да са невѣрнѣтъ въ Цари-
 градъ. За това оттамъ потеглихъ вси чкы-
 тѣ за Александріѣ, дѣто Максимъ захва-